

ΟΠΩΣ οι περισσότερες τεχνικές πρόοδοι, έτσι και η υπερτελειοποίηση των μέσων επικοινωνίας αποτελεί ταυτόχρονα ένα άλμα προς τα εμπρός και μια απειλή καινούργιας δουλείας, γιατί οι μάξες μπορούν να γίνουν έρμαιο εκείνου που ελέγχει τα Μαζικά Μέσα Επικοινωνίας. Ο διευθυντής του ραδιοτηλεοπτικού συστήματος, Μάσιμο Ρεντίνι, μιλώντας από τα μέσα του περασμένου αιώνα για την επερχόμενη «πολλαπλή τηλεόραση» με την παγκόσμια λήψη έλεγε: «Οι κίνδυνοι είναι πολύ μεγάλοι, επειδή υπάρχει το ενδεχόμενο της μαζικής πνευματικής αλλοτρίωσης των ανθρώπων σε παγκόσμια κλίμακα, γεγονός που μπορεί να το εκμεταλλευτούν ύποπτες προπαγάνδες». Μας είχαν προειδοποιήσει, λοιπόν, ότι θα έρθει μια μέρα όπου οι τηλεοπτικές κάμερες θα εισβάλουν στην καθημερινότητά μας και η ζωή μας θα μεταμορφωθεί σε μια δημοφιλή, κακόγουστη υπερπαραγωγή. Από τότε που τα τηλεοπτικά Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας έγιναν πολυσυλλεκτικά και οι εταιρείες μετρήσεων κατέκτησαν την απόλυτη εξουσία στον κόσμο της «οπτικής» δημοσιογραφίας, «αναγκάστηκαν» κάποιοι δημοσιογράφοι να θυμηθούν τις συνήθειες των εφηβικών τους χρόνων και να ανακαλύψουν ξανά την απαγορευμένη γοητεία της κλειδαρότρυπας, αλλά και κάποιοι άλλοι να «πλατσορίζουν» σε αυτά τα θολά νερά.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ της πορνογραφίας άρχισε εδώ και 30 χρόνια όταν το «Telealto Milanese», ένα από τα πρώτα ιταλικά ιδιωτικά τηλεοπτικά κανάλια, «εισέβαλε» στην κρεβατοκάμαρα μιας Ιταλίδας, στέλεχος γνωστής εταιρείας, που συνήθιζε να βιντεοσκοπεί και να αναπολεί στη συνέχεια στο βίντεο τις ερωτικές της περιπτώξεις. Έκτοτε ο ηδονιστικός παράδεισος που ονειρεύονταν και επιχείρησαν να κατακτήσουν τα Παιδιά των Λουλουδιών στη δεκαετία του '60 ηχεί σήμερα σαν κακόγουστο αστέιο. Εξίσου σημαντικό με τα παραπάνω είναι το γεγονός ότι ένας σκηνοθέτης της προχωρημένης η-

λικίας και του Βεληνεκού του Κιρμπρικ, αποφάσισε να ασχοληθεί με την πορνογραφία. Προσέξτε, όχι με τη λαγνεία που τον είχε απασχολήσει παλιότερα όταν μετέφερε στη μεγάλη οθόνη την περίφημη «Λολίτα» του Ναμπόκοφ, αλλά με το παρακατιανό είδος του πορνό. Αυτή ακριβώς η χειρονομία εκ μέρους ενός από τους τελευταίους σκηνοθέτες -δημιουργούς, λέει από μόνη της πολλά για την παρακμιακή και στερημένη από συλλογικά ορά-

μιμήθηκαν ήρωες ταινιών βίας, αρπάζοντας ένα αυτόματο και όποιον πάρει ο χάρος δεν είναι λίγα... Νομιμοποιούμαστε, λοιπόν, να μεταδίδουμε «γκροπλαν» το πρόσωπο του αδίστακτου σήριαλ κίλερ, του παιδεραστή του εφήβου χρήστη ναρκωτικών, την έκφραση πόνου ή ηδονής ανωνύμων και επωνύμων; Οι κοινωνιολόγοι καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η βιομηχανία του τηλεοπτικού θεάματος, γονείς και όσοι παίζουν τις πολιτικές αποφάσεις ο-

Ο Θρίαμβος της Βίας και της Πορνογραφίας

ματα εποχή μας. Ένας από τους λίγους σημερινούς Νεοέλληνες που έχει τα μάτια του αιωνίως διάπλατα ανοιχτά, ο Ηλίας Πετρόπουλος, θέτει το ζήτημα ως ακολούθως: «Ο αλλοπρόσαλλος Εικοστός Αιώνας, αρχίζοντας με μαρξισμούς και φροϋδισμούς, κληρονομεί στον 21ο αιώνα τον Θρίαμβο της Πορνογραφίας.

Ο ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟΣ κανιβαλισμός μπήκε για καλά στη ζωή μας και τα αποτελέσματά της άκρως βλαβερά για την κοινωνία μας. Δεν είναι λίγες οι έρευνες που έγιναν τόσο στην Αυστραλία όσο και σε πολλές άλλες χώρες του κόσμου για τις επιπτώσεις των βίαιων τηλεοπτικών προγραμμάτων, ιδιαίτερα στα παιδιά μας και δεν είναι λίγες επίσης οι διαπιστώσεις ότι αυτού του είδους προγραμμάτων αποτελούν παραδείγματα προς μίμηση. Τα παραδείγματα ενήλικων και ανηλικών που

φείλουν να εργαστούν, ώστε να μειωθούν οι επιπτώσεις της τηλεοπτικής βίας στο κοινωνικό σύνολο. Και εδώ ακριβώς είναι το λάθος, αφού οι προσπάθειες περιορισμού του προβλήματος επικεντρώνονται μακριά από τη ρίζα του κακού, δηλαδή τους ίδιους τους τηλεθεατές που ζητούν τη βία και το σεξ στη μικρή οθόνη. Αποτέλεσμα είναι, δυστυχώς, αντί να περιορίζεται το πρόβλημα, να αυξάνονται οι σκληρές βίας και πορνό στα τηλεοπτικά κανάλια, απλά επειδή τα προγράμματα χωρίς βία και σεξ δεν έχουν τηλεθέαση και σιγά-σιγά δεν θα τα βλέπει κανείς.

Η ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗ εξέλιξη με τις δυνατότητες που παρέχει απογειώνει το φαινόμενο της πορνογραφίας. Στο Διαδίκτυο η μάλιστα της πορνογραφίας -και κυρίως της παιδικής- παίρνει άκρως ανησυχητικές διαστάσεις και στα κινητά τηλέφωνα, η προ-

χωρημένη τεχνολογία δίνει τη δυνατότητα σε μικρούς και μεγάλους να ανταλλάσσουν ανεξέλεγκτα πορνογραφικό υλικό σε μορφή φωτογραφιών και βιντεοταινιών. Το παράδοξο είναι, ότι ενώ στο Διαδίκτυο έχουν συλληφθεί εκατοντάδες άτομα με υλικό παιδικής πορνογραφίας, αλλά δεν έχουμε ακούσει σε καμιά περίπτωση να συλλαμβάνεται κάποιος ή κάποια με πορνογραφικό υλικό στο κινητό τους τηλέφωνο. Πολλοί ανήλικοι έχουν στη μνήμη των κινητών τους τηλεφώνων πορνογραφικό υλικό όλων των κατηγοριών! Σε συζήτηση που είχα με γνωστές μου μητέρες με πληροφόρησαν ότι ανήλικοι έχουν στα κινητά τους πορνογραφικό υλικό που ξεπερνάει ακόμη και την κατηγορία του «σκλήρου»... Αν και όλοι μας γνωρίζουμε ότι στην κοινωνία μας υπάρχουν πάρα πολλοί διεστραμμένοι που συλλέγουν διακινούν ή παράγουν παιδικό πορνογραφικό υλικό που αυτή τη στιγμή διοχετεύεται ανεξέλεγκτα και ανεμπόδιστα μέσω της κινητής τηλεφωνίας. Ρωτώ και μαζί μου ρωτούν όλοι όσοι πονούν για το μέλλον αυτού του τόπου, εφόσον όλοι γνωρίζουμε ότι υπάρχουν ισχυρότατα οργανωμένα συμφέροντα που για λόγους κερδοσκοπικούς επιδίδονται στην επικερδέστατη παιδική πορνογραφία εκμεταλλευόμενα τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης πλήθους συνανθρώπων μας ανά την υφήλιο, γιατί η Αστυνομία δεν εμποδίζει αυτούς τους διεστραμμένους να μεταφέρουν τις βρώμικες «μπίζνες» τους και στην κινητή τηλεφωνία; Μήπως δεν θεωρείται «έγκλημα» η διάδοση της ακολασίας; Γιατί μέχρι σήμερα η Αστυνομία δεν έχει πάρει μέτρα για την πάταξη της άκρως παράνομης αυτής δραστηριότητας; Η ανήλικη αυτή δραστηριότητα της διάδοσης παιδικού πορνογραφικού υλικού μέσω της κινητής τηλεφωνίας απασχολεί πολλούς οικογενειαρχες και γονείς ανήλικων παιδιών. Γι'αυτό οφείλουν οι αρμόδιες Αρχές άπαξ και ένα θέμα πήρε δημοσιότητα υποχρεούνται να δώσουν μια απάντηση. Και περιμένουμε.

Αφιέρωμα στους Έλληνες της Τσεχίας

Το πολυτελές τσεχικό τριμηνιαίο περιοδικό IKONA, το οποίο εκδίδεται από την «Ορθόδοξη Εκκλησία Τσεχικών Χωρών και Σλοβακίας», στα τσεχικά και ρωσικά, δημοσιεύει στο τελευταίο τεύχος του πολυσέλιδο αφιέρωμα για την παρουσία των Ελλήνων στην Τσεχία, με αφορμή τη συμπλήρωση 60 χρόνων από τον ερχομό των πρώτων πολιτικών προσφύγων.

Το πρώτο μέρος του αφιερώματος τιτλοφορείται «οι Έλληνες στην Τσεχοσλοβακία» και το υπογράφει ο σλοβακικής καταγωγής γλωσσολόγος, Μάριαν Σλόμποντα, επιστημονικός συνεργάτης της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Καρόλου της Πράγας, ειδικός σε θέματα «διγλωσσίας και γλωσσικών μειονοτήτων».

Στον πρόλογο του δημοσιεύματος αναφέρεται ότι μολονότι τη δεκαετία του '70 όλοι σχεδόν οι κάτοικοι της τότε Τσεχοσλοβακίας γνώριζαν τις «τσεχο-ελληνίδες» τραγουδίστριες Μάρθα και Παρθένα Ελευθεριάδου ή την ύπαρξη ορισμένων αμιγώς ελληνικών οικισμών στην περιοχή Γιέσενικ της Μοραβίας, γενικά η πληροφόρηση για τους Έλληνες της Τσεχίας ήταν γενική και περιορισμένη.

Σημειώνει ότι η ελληνική κοινότητα στη σημερινή

Τσεχία αποτελεί μια πολύ ενδιαφέρουσα εθνική ομάδα και επισημαίνει ότι σύμφωνα με την απογραφή του 2001, Έλληνες δήλωσαν 3.219 κάτοικοι της Τσεχίας. Τη δεκαετία του '50, όμως, η ελληνική προσφυγιά αριθμούσε περί τις 12.000 άτομα.

Αναφορικά με τα αίτια που οδήγησαν στον ερχομό των προσφύγων, ο κ. Σλόμποντα τα αποδίδει στις συνέπειες του ψυχρού πολέμου, επισημαίνοντας ότι στην περίπτωση της ελληνικής κοινότητας βλέπουμε καθαρά τις επιπτώσεις που μπορούν να έχουν ορισμένες πολιτικές αποφάσεις στη ζωή χιλιάδων απλών ανθρώπων.

Σημειώνει ότι οι πολιτικοί πρόσφυγες στην Τσεχοσλοβακία αποτελούν τμήμα των 80.000 πολιτικών προσφύγων που εγκατέλειψαν την Ελλάδα, μετά την ήττα του «Δημοκρατικού Στρατού».

Επισημαίνεται ότι το 1948 στις ανταρτοκρατούμενες περιοχές της Ελλάδας, προηγήθηκε η «επιχείρηση μεταφοράς» 24 έως 28 χιλιάδων παιδιών στις χώρες του ανατολικού μπλοκ.

Σημειώνεται ότι το δεύτερο κύμα των ενήλικων, πια, προσφύγων ήλθε στην Τσεχοσλοβακία μετά τη λήξη του Εμφυλίου Πολέμου. Στην ομάδα αυτή δεν συμπεριλαμβάνονταν μόνο οι αντάρτες και τα μέλη των οικογενειών τους αλλά και ορισμένοι αιχμάλωτοι στρατιώτες του «βασιλικού στρατού».

Στη συνέχεια γίνεται λόγος για τη διαδικασία εγκατάστασης και προσαρμογής των Ελλήνων προσφύγων στην Τσεχοσλοβακία. Αναφέρεται ότι μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '60 η πλειοψηφία των Ελληνοπόυλων μεγάλωσε και μορφώθηκε σε 60 περίπου παιδικούς σταθμούς.

Επισημαίνεται ότι, μολονότι υπήρξε ενδιαφέρον για υιοθέτηση παιδιών εκ μέρους Τσεχοσλοβακικών πολιτών, αυτό απορρίφθηκε και όλα τα παιδιά απέκτησαν ελληνική συνείδηση. Αυτή καλλιεργήθηκε συστηματικά στις κατά τόπους κοινότητες των Ελλήνων προσφύγων, στους συλλόγους και στις γιορτές τους. Ζωντανή έμεινε καθ' όλο το διάστημα της αναγκαστικής προσφυγιάς η επιθυμία του επαναπατρισμού.

Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά, «κάθε πρωτοχρονιά οι Έλληνες πρόσφυγες εύχονταν μεταξύ τους Καλή χρονιά και του χρόνου στην πατρίδα.